

Arrest

nr. 64 683 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat K. HENDRICKX, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Grozny, Tsjetsjenië. U huwde in januari 2010 met M.S.M.(...) (OV 6.695.364) en verhuisde met hem naar een ander adres in Grozny. In de nacht van 4 op 5 augustus 2010 ontstond er een schietpartij in jullie appartementsblok, tussen uw buurman Z.(...) en één of twee vrienden van hem, en enkele politieagenten. Jullie moesten het appartement verlaten. De agenten vroegen versterking en de schietpartij duurde een drietal uren. Daarna weerklonk een ontploffing. Z.(...) en zijn kompaan hadden zichzelf opgeblazen. De volgende ochtend werd er op uw deur geklopt. U was in de slaapkamer en uw echtgenoot deed de deur open. Hij werd in een auto gezet en meegenomen. Uw woning werd door enkele mannen in zwart uniform doorzocht. U verliet uw appartement en ging naar uw schoonouders. Na een viertal dagen werd uw echtgenoot door zijn oom Rustam vrijgekocht voor 10000

dollar. Hij werd tot in het Leninsky district in Grozny gebracht en ging op eigen krachten verder tot aan het huis van zijn ouders. Omdat hij letsels had en bebloed was, verzorgde u hem. Na enkele uren werden jullie door de broer van uw echtgenoot naar een oom in Karabulak (Ingoesjetië) gebracht. Daar bleven jullie nog tot 24 september 2010. Jullie verlieten het land richting België, waar u op 28 september 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Russisch paspoort.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw persoonlijke asielverklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde asielmotieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, M.S.M.(...) (OV 6.695.364), en dat u zelf geen andere problemen kende in de Russische Federatie (CGVS p.1). Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, verwijst ik graag naar zijn beslissing, waarvan een kopie zich in het administratieve dossier bevindt.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten, meerbepaald het binnenlands Russisch paspoort van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, uw geboorteakte en uw studentenkaart, kunnen deze conclusie niet wijzigen aangezien ze louter persoonsgegevens bevatten die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent en de bevalling voorzien is eind juni 2011."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, M.S.M.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 64 682 van 12 juli 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M.S.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. In de bestreden beslissing wordt op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, gesteld dat in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Voor de problemen zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van de status van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op deze elementen stelt de bestreden beslissing vast dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. Verzoeker kan door de verwijzing naar de rapporten met betrekking tot de algemene situatie en de bewering dat hij op basis van de algemene situatie wél in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming niet aannemelijk maken dat hij wel degelijk internationale bescherming zouden moeten krijgen.

Verweerder stelt immers terecht vast dat de rapporten waarnaar verzoeker verwijst géénszins aantonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn. Deze informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is gebaseerd op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse waaronder mensenrechtenorganisaties en op internationale bronnen.

De documentatie die verzoeker aanvoert vermag geen afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Evenmin toont de informatie die door verzoeker aangehaald is aan dat er in Tsjetsjenië een situatie van willekeurig geweld zou bestaan die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger zou manifesteren.

De Raad besluit dat er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet in aanmerking kan genomen worden, gezien er zich heden in Tsjetsjenië geen ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger manifesteert als gevolg van willekeurig geweld.

2.4. Er werd in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kon aanbrengen ter staving van de door hem aangehaalde problemen in 2008, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in het gedrang komt.

Waar verzoeker uitlegt dat hij geregistreerd was bij zijn ouders in de "Dzhambulastraat 52", maar dat hij na zijn huwelijk met zijn vrouw verhuisde naar de "Kasiorastraat 15/38", stelt de Raad vast dat hij deze verklaringen niet kan staven met enig document. Aan de hand van de door hem neergelegde documenten kan immers niet aangetoond worden dat hij daadwerkelijk in het appartement woonde waar volgens hem de beschieting plaatsvond, namelijk in de "Kasiorastraat 15/38". Uit zijn binnenlands paspoort kan immers enkel afgeleid worden dat hij geregistreerd was in de "Dzhambulastraat 52".

Verzoeker verklaart zijn onwetendheid omtrent de volledige naam van Z. en omtrent de naam van de twee broers die onder vuur genomen werden, door te stellen dat hij nog niet zolang in het appartementsgebouw woonde en poneert dat hij toch niet verondersteld kan worden al de namen van de bewoners van het appartementsgebouw te kennen. Wat het lot van de twee broers betreft, stelt hij dat beiden de schietpartij overleefd hebben.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker verwacht mag worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

In casu werd op basis van de verklaringen van verzoeker terecht vastgesteld dat hij over het schietincident zelf en over de vervolging die hij achteraf ondervond, zeer weinig details kende wat zich keert tegen zijn geloofwaardigheid.

Ook wordt vastgesteld dat in het verzoekschrift gesteld wordt dat het schietincident plaatsvond op de 7de verdieping, terwijl verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 8) verklaarde niet te weten op welke verdieping het vuurgevecht plaats had en dat "iedereen zich zorgen maakt over zijn eigen leven. Die militairen woonden op de 7de verdieping en hij heeft zich opgeblazen. Van daar werd vermoedelijk geschoten". Verzoeker stelde toen echter geenszins met zekerheid dat het schietincident op de 7de verdieping had plaatsgevonden.

Waar verzoeker zijn onwetendheid aangaande de volledige naam van Z. en de naam van de twee broers die onder vuur werden genomen, tracht te vergoelijken door aan te voeren dat hij nog niet zolang in het appartementsgebouw woonde, deelt de Raad de mening van de commissaris-generaal dat dit bijzonder zwak klinkt. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij zijn buurman Z. af en toe met zijn wagen vervoerd had naar verschillende plaatsen in de stad; verzoeker wist evenmin op welke verdieping Z. precies woonde, hoeveel kompanen van Z. er precies betrokken waren bij het schietincident (zie het verhoorverslag, p. 7,8). Bovendien kan gelet op het belang van dit incident ter staving van verzoeker zijn asielrelaas redelijkerwijze van hem verwacht worden dat hij hun namen zou kennen/zich informeert over hun namen.

Er blijkt ook uit het verhoorverslag (zie p. 8) dat aan verzoeker werd gevraagd of de twee agenten het incident overleefd hadden, waarop hij antwoordde het niet te weten. Verzoeker kon evenmin zeggen door wie hij de dag na het schietincident precies werd opgepakt en meegenomen (zie het verhoorverslag, p. 9), en wie er na zijn vertrek naar België nog naar hem op zoek geweest zou zijn en naar hem gevraagd zou hebben, wanneer dit precies gebeurde en waarom men hem nog zocht (zie het verhoorverslag, p. 1, 2).

Door zijn gebrekkige kennis omtrent het schietincident en de door hem in dit verband aangehaalde problemen wordt verzoekers geloofwaardigheid aangetast.

Waar verzoeker aangaande het tijdstip waarop hij en zijn echtgenote naar hun appartement konden terugkeren, in zijn verzoekschrift aangeeft dat het schietincident zo'n 2 à 3 uur duurde, dat nadien iedereen het gebouw diende te verlaten en dat naderhand de bewoners rond de middag konden terugkeren, wordt vastgesteld dat verzoeker op de vraag wanneer hij na het schietincident terug zijn appartement binnen mocht, antwoordde dat het tegen het aanbreken van de ochtend was (zie het verhoorverslag, p. 8, 9).

In het verzoekschrift voorhouden dat het rond de middag was is een mislukte poging om zo zijn verklaringen af te stemmen op die van zijn vrouw die verklaarde dat (zie het verhoorverslag, p. 5) ze in de namiddag naar hun appartement mochten terugkeren.

Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Het ontkennen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het wijzigen/aanpassen van zijn verklaringen kan niet als dienstig verweer gelden en is een bijkomend element tegen geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat hij thuis wel verzorgd werd door zijn moeder en echtgenote, maar dat hij inderdaad geen medische verzorging kreeg van een dokter of verpleger, stelt de Raad vast dat verzoeker opnieuw zijn verklaringen wijzigt. Nu stelt hij thuis wel verzorgd te zijn geweest door zijn moeder en echtgenote, terwijl hij op bij zijn verhoor op het commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 10) verklaarde dat hij vóór zijn vertrek naar Ingoesjetie, thuis niet medisch verzorgd werd door familie.

Aangaande de een anomalie vastgesteld binnen verzoekers verklaringen omtrent het intern paspoort van de vrouw van verzoekster, verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn echtgenote inderdaad geen binnenlands Russisch paspoort bij zich had bij haar aankomst in België, maar dat hierover niet gesproken werd bij hun vertrek.

Deze uitleg kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheffen. Verzoekster beweerde namelijk dat zij haar Russisch binnenlands paspoort "niet meer vond" nadat verzoeker werd meegenomen op 6 augustus 2010. Zij verklaarde echter dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van het feit dat zij dit document niet in haar bezit had bij hun vertrek; zij zou het verzoeker immers verteld hebben vóór het vertrek naar België (zie het verhoorverslag, p.4).

Verzoeker verklaarde daarentegen dat zijn vrouw inderdaad geen binnenlands paspoort bij zich had bij haar aankomst in België, maar dat hij haar ook nooit gevraagd zou hebben naar dit document en dat zij hem zelf ook nooit gezegd zou hebben dat zij bij hun vertrek geen paspoort bij zich had (zie het verhoorverslag, p.5). Toen verzoekster geconfronteerd werd met hun tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, herhaalde zij dat ze het verzoeker wel degelijk had gezegd.

Door het ontbreken van het binnenlands Russisch paspoort van verzoekster kan er bovendien evenmin uitsluitel gegeven worden over waar zij binnen de Russische Federatie haar laatste registratieadres heeft gehad of waar zij voor haar vertrek naar België verbleven heeft.

Op de bewering van verzoeker dat hij nooit een internationaal paspoort had, noch zijn echtgenote, antwoordt verweerder terecht dat het niet kunnen voorleggen van internationale paspoorten hun algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang brengt.

Door het ontbreken van een internationaal paspoort voor verzoekers kan er immers geen uitsluitel gegeven worden over de mogelijkheid die zij hadden om in een derde land op een legale manier te verblijven.

Op de bewering van verzoeker aangaande zijn reisroute dat hij en zijn echtgenote foto's en gegevens hadden moeten overhandigen aan de smokkelaar vóór hun vertrek naar België en dat de smokkelaar voor alles ging zorgen zodat verzoeker zich niets van de reis moest aantrekken, antwoordt verweerder terecht dat deze uitleg de vastgestelde ongeloofwaardigheid aangaande verzoekers hun reisroute niet kan weerleggen. Inderdaad, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook inderdaad weinig aannemelijk dat verzoeker geen enkele controle heeft moeten ondergaan, dat hij niet op de hoogte zou zijn van welke documenten er voor hen gebruikt werden tijdens de reis naar België en dat hij evenmin op de hoogte was van wat hij moest doen of zeggen bij een eventuele controle.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaars hem hiervan absoluut niet op de hoogte hebben gebracht.

Bovendien kunnen verzoekers niet het minste bewijsstuk van hun beweerde vluchtroute aanbrengen. Verweerder merkt nog terecht op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich.

Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die hem hebben doen besluiten de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden. Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een onderzoek tot erkenning van de status van vluchteling. De status van vluchteling, als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend. Het blijkt dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE